

Pleidooi in de verzet zaak inzake:

BOUTERSE DESIRE DELANO

d.d. 31 mei 2021

Mevrouw de President en leden van de Krijgsraad,

De vervolgingsambtenaar heeft het requisitoir gehouden in de verstek zaak, in zijn geheel overgelegd en Uw Raad gevraagd die als hier herhaald te willen aanmerken.

De verdediging is van mening, dat zijdens de auditeur militair, geen beter gebaar mogelijk was geweest om aan te geven, dat *alles* wat de auditie ten aanzien van de onderhavige strafzaak te zeggen had, reeds is gezegd. Het is danook verwachtbaar dat de a.m. ook ten aanzien van zijn repliek in eerste instantie eenzelfde verzoek zal doen.

De verdediging zou zich daar voor 100% achter kunnen stellen en verzoekt u hierbij danook ons pleidooi én onze dupliek als in eerste instantie gepresenteerd, hier als herhaald te willen aanmerken.

Het is inderdaad niet te bewisten, dat er niets dan wel niet veel ongezegd kan zijn geweest, van wat er in het kader van deze strafzaak in de afgelopen vele jaren, zowel zijdens de auditie als de verdediging te zeggen is geweest.

Daarom hoeft niet veel betekenis te worden gehecht aan de boude, ongefundeerde bewering van de a.m., zoals verwoord op pagina 4 van zijn requisitoir van heden, waarbij hij zonder blikken of blozen beweert dat de stellingen in het statement van de verdachte d.d. 29 november 2020 blote stellingen zijn. Als de a.m. niets meer te zeggen heeft dan ware het misschien beter geweest als hij niets had gezegd. Zijn juist geciteerde bewering is immers in strijd met hetgeen de auditie eerder heeft doen vastleggen in het dossier.

De verdachte verwijst voor het gemak naar de repliek van de auditie in de verstekzaak, waarin die het volgende stelt

De a.m. heeft niet de behoefte om de feitelijke juistheid van de stelling van de raadsman inhoudende dat Bouterse belast was met de leiding van het land en dat uitdien hoofde daarom ook de plicht op hem rustte de veiligheid van het land te garanderen, tegen te spreken. Noch minder heeft de a.m. de behoefte om zich uit te laten over de vraag of er inderdaad een regime change op handen was. De a.m. zal slechts oordelen of de aangedragen rechtvaardigingsgronden – het voorkomen van een regime change – de dood van de 15 personen rechtvaardigt enz.

Geheel conform artikel 367 Sv met name het deel waarbij de wetgever zegt, dat **als ware het gerechtsgeding bij verstek niet voorafgegaan** noopt de verdediging U te verwijzen naar de verschillende getuigeverklaringen die in het pleidooi in eerste aanleg niet eens aan bod zijn gekomen.

Zo is het verhoor van Peter van Haperen in zijn geheel veronachtzaamd. Naar de getuigenis van Venox is pas in de repliek (niet eens in het requisitoir!) met een enkel woord verwezen, zonder ook maar enigszins op de inhoud daarvan in te gaan.

Voor een uitgebreidere reactie op deze misslag van de a.m. wordt verwezen naar de desbetreffende delen van het pleidooi en de dupliek van de verdediging.

Mevrouw De President en leden van de Krijgsraad.

Als alles wat door de vervolging en de verdediging in het kader van dit 8-december strafproces te zeggen was reeds is gezegd, wat zou dan de zin van deze zitting kunnen zijn? Wat zou de zin van deze zitting meer kunnen zijn dan om al wat in de loop van de vele jaren dat dit proces al voortduurt, naar voren is gebracht, waar nodig nog eens de revue te laten passeren. En wel, om zo vast te stellen of daar wel de juiste conclusies uit getrokken zijn, dan wel of daar de juiste consequenties aan verbonden zijn geweest; en zo niet, om dan vast te stellen in welke zin die onjuiste consequenties en conclusies moeten worden bijgesteld, om op de kortst mogelijke termijn tot een correcte, zinvolle afronding van deze rechtszaak te komen. Een rechtszaak die in meer dan 20 jaar sinds de juridische voorbereiding daarvan is gestart en bijna 15 jaar dat die daadwerkelijk plaatsvindt, *onmiskenaar* vreselijke, verwoestende consequenties voor onze samenleving heeft gehad en ons volk duidelijk

meer kwaad dan goed heeft gedaan.

Met de zitting van vandaag zijn we heel dicht gekomen bij het einde van het eerste traject van deze strafzaak. Hierna zou een volgend traject met het hoger beroep kunnen volgen.

Echter, welk belang zullen wij dienen - wij die liefde hebben voor ons land en ons volk en daar trouw en eerlijke dienstbaarheid aan hebben gezworen - als we doorgaan met een kwellende, vernietigende strafzaak, wanneer we na meer dan 20 jaar - na alles wat in die context al is gezegd - niet verder konden komen dan een veroordeling van de verdachte wegens moord. Het **cruciale** element van voorbedachte rade is onbesproken gelaten en heeft de vervolgingsambtenaar zich voornamelijk beroepen op het reeds gewezen vonnis bij verstek. Een kwalificatie waarvoor de vereiste voorbedachten rade bewezen is geacht op grond van niets meer dan dat de verdachte bij de Rechter-Commissaris het woord 'draaiboek' heeft gebruikt, in de context van de voorbereiding van een *militaire* operatie.... Draaiboek!!!

Dit lijkt het bewijs, dat het kennelijk beoogde doel van veroordeling van de verdachte kosten wat het kost, nimmer op een juridisch verantwoorde wijze zal kunnen worden bereikt. En het kan niet anders dan dat wij thans met zijn allen tot de conclusie komen, dat deze gerechtelijke procedure feitelijk voorbij is en dat het er nu om gaat om met de grootste

spoed dit 8-december strafproces, dat ons volk nu meer dan 20 jaar in gijzeling heeft gehouden (en de vraag is: voor wie?), tot een zinvol einde te brengen. Ik kom later hierop terug, maar eerst dit.

Hoe is het begonnen waar zijn wij in de fout gegaan?

Het uitgangspunt van dit proces was het zeer tragische verlies van 15 levens van landgenoten, die inderdaad hun sporen binnen de Surinaamse samenleving hadden verdiend en die mogelijk nog veel aan de verdere ontwikkeling van ons land zouden kunnen bijdragen. Daarvan uitgaande lijkt een strafproces te zijn opgezet dat, mede op aansturing van de ex-kolonisator van ons land (o.a. met de zeer intensief gepromote slogan van “decembermoorden, decembermoorden”), *zonder enig nader onderzoek*, voor 100% is uitgegaan van de *absolute* onschuld van de mensen die zijn omgekomen. Bijgevolg lijkt vervolgens voor 100% te zijn uitgegaan van de moorddadige schuld van de mensen onder wiens verantwoordelijkheid de betreffende personen in het Fort Zeelandia waren opgebracht, waar zij op of omstreeks 8 december 1982 zijn omgekomen.

Het is vermeldenswaard, dat in dit verband de meest onhoudbare stellingen door de vervolging zijn geponeerd (impliciet of expliciet), ondermeer als zouden de militairen uit pure machtswellust en ter consolidatie van hun macht op het bestuur van ons land, zo maar een

nacht zijn opgestaan om onschuldige voorvechters van democratische veranderingen in het bestuur van ons land te vermoorden. Let wel, dit zou een mate van moorddadigheid betreffen waarvan die militairen overigens nooit meer blijf zouden geven, ook niet toen ze die macht op het bestuur *werkelijk* kwijtraakten, na een dramatisch verlies van door hen zelf georganiseerde *democratische* parlementsverkiezingen, betrekkelijk korte tijd later.

Mevrouw de President en leden van de Krijgsraad, we kunnen ons achteraf in gemoede afvragen hoe we ooit konden geloven, dat dit een correct uitgangspunt was voor een gerechtelijke procedure om een juist oordeel te krijgen over deze zeer schokkende, traumatische gebeurtenis, als waar het hier om ging.

In overeenstemming met het voorgaande is het van de zijde van de vervolging derhalve *uitsluitend* een zoektocht geworden naar bewijzen voor de beoogde strafbaarstelling van de mensen, onder wiens verantwoordelijkheid de gearresteerden in het Fort Zeelandia waren opgebracht en wel zeer preponderant, strafbaarstelling van de verdachte, die de leiding daarvan had; dit is in eerste instantie (ik verwijs naar de betreffende processtukken) zelfs gebeurd met negering dan wel ontkenning, dat die mensen toevallig ook de hoogste verantwoordelijkheid hadden voor de nationale veiligheid en alszodanig niet alleen gerechtigd, maar ook absoluut verplicht waren, om de

betreffende landgenoten die naar hun inzicht van ernstige staatsgevaarlijke activiteiten werden verdacht, legitiem onder arrest te plaatsen.

Mevrouw de President en leden van de Krijgsraad,

Dit is onbetwistbaar de beschamende en frustrerende grondslag geweest, waarop het onderhavige zogenaamde 8-december strafproces van start lijkt te zijn gegaan en daarop tot op heden gebaseerd lijkt te zijn gebleven.

Het is een feit dat welke strafbare feiten ook kunnen zijn gepleegd in de verschrikkelijke tijdspanne rond 8 december 1982 (indien zulks inderdaad is gebeurd), alleen die betreffende gekwalificeerde moord bij de start van het proces nog vervolgbaar en strafbaar waren; alle andere waren immers inmiddels al verjaard.

Bijgevolg is het wat de vervolging betreft, in al die jaren sinds de start van het proces, uitsluitend een speurtocht geworden naar dat ene cruciale element, dat voor het wettig en overtuigend bewijs voor moord was vereist en wel het element van de *voorbedachten rade*...

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel 'voorbedachten raad' moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de

gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad

Mevrouw de President en Leden van de Krijgsraad,

Als er een ding zeker is, dan is het dat die zoektocht van de vervolging c.q. van de a.m., na 20 jaar volkomen vruchteloos is gebleken. Het bewijs daarvoor is inderdaad (erkennende dat alles wat er in dit proces tot dusver te zeggen was al gezegd is) te vinden in het requisitoir en de repliek van de a.m. alsook in het pleidooi en de dupliek van de verdediging, waarnaar eerder is verwezen.

De a.m. heeft niet stil gezeten maar ogenschijnlijk alles uit de kast gehaald om desnoods een schijn van de vereiste voorbedachten rade te kunnen presenteren. De a.m. heeft met flair (ondanks alle onmiskenbare aanwijzingen, die steeds meer aan het licht kwamen, dat het uitgangspunt voor dit strafproces niet correct kon zijn geweest) talrijke pogingen gedaan om de strafbare schuld van de verdachte aan te tonen. Het is in dit verband wel heel jammer dat wat zich in het Fort heeft afgespeeld tussen het moment van het opbrengen en het doodgaan van de mensen, niet diepgaand met de vereiste competente hulp van psychologen en /of psychiaters is onderzocht. De auditie heeft hierbij duidelijk zijn hand overspeeld, met alle gevolgen vandien.

Feit is echter in elk geval, dat de verdediging niet één van die pogingen van de a.m. onberoerd heeft gelaten om die na een grondige analyse, als incorrect en ondeugdelijk van de hand te wijzen. Elke poging van de auditie om enig element aan te dragen wat op voorbedachten rade zou kunnen wijzen, is door de verdediging voor 100% ontkracht en van de

tafel geveegd. Laat mij nu kort - mogelijk ten overvloede - mogen ingaan op enkele van de meest saillante van de betreffende pogingen van de a.m. en met de in ons pleidooi en dupliek daarop gegeven antwoorden laten zien, hoe niets van de pogingen van de a.m. ook maar enigszins stand heeft kunnen houden.

De bewering in het requisitoir

- dat de militairen hebben geoefend om 15 mensen (let wel op een afstand van 15 (?) meter) dood te schieten is ronduit belachelijk en een heel ernstige belediging aan het adres van ons Nationaal Leger. Militairen moeten inderdaad oefenen en veel oefenen als ze zich voorbereiden op een confrontatie met een vijandige invasiemacht. Als naar de mening van de auditie door de Groep van Zestien is geoefend en zelfs veel is geoefend dan was dat uitsluitend om deze reden.
- dat de groep van 16 heeft beraadslaagd om acties te ondernemen om de mensen om te brengen, is niet minder onzinnig. De verdachte heeft in ons pleidooi in eerste instantie uitvoerig aangegeven hoezeer, vanwege de infiltratie van de vijand tot diep in onze verdedigingsorganisatie, nog slechts tot op de Groep van Zestien kon c.q. moest worden teruggevallen, om de slagkracht van de verdedigingsorganisatie tijdig tot een aanvaardbaar niveau te herstellen. Deze immense opgave zou niet succesvol kunnen worden uitgevoerd zonder heel frequent en heel intensief beraad.
- Kennelijk ten bewijze van het hoge juridische niveau van zijn

onderzoekingen zijn door de a.m. zelfs arresten van de Nederlandse Hoge Raad te berde gebracht. Met name is aangegeven dat de omstandigheden waaronder de mensen het leven gelaten hebben, conform een tweetal van die arresten, een onweersprekelijk bewijs voor de criminele schuld van de verdachte zouden zijn. Met name zou de verdachte schuldig zijn geweest aan ‘medeplegen’, dan wel ‘voorwaardelijke opzet’ en/of ‘bewuste schuld’ van een strafbaar feit. Echter de verdediging liet zien dat die verwijzing alleen relevant zou kunnen worden geacht als het strafbare feit moord zou betreffen, waarvoor de a.m. ook in deze context geen bewijs heeft kunnen leveren voor de hiertoe onmisbare vereiste van voorbedachten rade.

- dat criminele schuld zou worden bewezen (overigens nog zonder dat daarbij voorbedachten rade zou blijken!), uit de omstandigheid dat de mensen zijn gedood zonder voorafgaand rechtsproces, levert juist nadrukkelijk en afdoende het bewijs, dat van voorbedachten rade nooit sprake geweest kon zijn.

Op deze kwestie, die onderdeel is van een zeer belangrijke doorbraak in dit strafproces, kom ik later uitgebreid terug.

Op geen enkele wijze heeft de a.m. na zijn intensieve, jarenlange speurtocht een deugdelijk juridisch element voor de veroordeling van de verdachte aan uw Krijgsraad kunnen aanreiken. U had dan ook geen

keuze dan om zelf met een dergelijk element voor de dag te komen. Helaas moet ook daarvan worden gesteld, dat het door de Krijgsraad in laatste instantie aangedragen bewijs, dat is afgeleid uit het woord 'draaiboek' dat door de verdachte bij het onderzoek van de R.C. is gebruikt, zoals de verdediging heeft aangetoond, als te simpel en van nul en generlei waarde moest worden gekwalificeerd. Zelfs als die voorbedachte rade zou mogen blijken uit een draaiboek (quad meer non) dan nog is niet voldaan aan de bewijs minima zoals verwoord in art 328 lid 3 WvSv. Het bewijs dat de verdachte het tenlastegelegde feit heeft begaan, kan door de rechter **niet** uitsluitend worden aangenomen op de verklaring van één getuige.

Mevrouw de President en leden van de krijgsraad,

Het verloop van het onderhavige strafproces zou gemakkelijk kunnen verworden tot een eindeloze, saaie afwisseling van vruchteloze pogingen van de a.m. om de vereisten aan te dragen om de verdachte wegens moord veroordeeld te krijgen enerzijds en anderszijds de niet aflatende inspanning van de verdediging om steeds weer te laten zien dat de betreffende stellingen van de a.m. ondeugdelijk zijn en moeten worden afgewezen. Dit is een situatie die zo tot Sint Jitemus zou kunnen voortgaan, als we ons zouden beperken tot wat juridisch mogelijk c.q. toelaatbaar is en niet tevens oog zouden hebben voor de bijgaande maatschappelijke schade, die de verdachte wordt berokkend alsook voor

de vernietigende schade aan de samenleving als geheel. Dit, omdat een beoogde formele veroordeling van de verdachte misschien dan niet kan worden gerealiseerd, maar zolang dit strafproces maar voortduurt de verdachte wel degelijk ernstig wordt beschadigd, omdat hij maar niet gezuiverd zal kunnen worden van een loodzware beschuldiging wegens moord. Zo zal ook aan de gijzeling waarin de samenleving al zo lang gehouden wordt, met alle nare gevolgen van dien voor het Surinaamse volk (maar kennelijk met grote voordelen voor anderen?) niet worden opgeheven.

Mevrouw de President en leden van de Krijgsraad,

Het hoeft gelukkig niet zo ver te komen en wel door een bijzondere doorbraak, die al geruime tijd in dit strafproces is bereikt en waar reeds bij de veroordeling van de verdachte in november 2019 eigenlijk al de juiste consequenties uit hadden kunnen worden getrokken; hetgeen helaas om welke reden dan ook niet is gebeurd.

Die doorbraak in het 8-december strafproces werd bereikt bij de repliek van de a.m. en wel met zijn *onweerlegbare* erkenning van de geloofwaardigheid van de tot op dat moment volkomen genegeerde getuigenis van Peter van Haperen, alsook van het gezag dat hij aan deze getuige toeschrijft, o.a. met betrekking tot diens mening over hoe met krijgsgevangenen moet worden omgegaan. Dat is ook het punt waarop de a.m. de verklaring van deze getuige aanvaardt, dat er **wel** sprake was van

een beoogde militaire invasie en van de betrokkenheid van de omgekomen personen daarbij.

Mevrouw de President en leden van de Krijgsraad, met deze erkenning door de a.m. was na bijkans 15 jaar, de grondslag waarop het onderhavige rechtsproces was gestoeld, zijnde de moord op onschuldige burgers, begaan door een stel ongediciplineerde, feitelijk als in muiterij handelende militairen, volkomen weggeslagen. In feite kan dan alles wat er vóór dit punt, vóór dit moment in het onderhavige strafproces, als criminaliserende stellingen tav de verdachte door de a.m. naar voren was gebracht, als verder nutteloos buiten beschouwing worden gelaten.

De a.m. gaat vanaf dat punt op zoek naar redenen (en let wel legitieme redenen!!!) die er zouden kunnen bestaan, welke tot de dood c.q. het doden van de gearresteerden zouden kunnen hebben geleid; en, Mevrouw de President en leden van de Krijgsraad, ***hij vindt die redenen inderdaad ook!*** Hij gaat er echter van uit dat de verdachte daarvoor een bepaalde handelwijze had moeten volgen. Met name berechting van de betrokkenen desnoods bij een Krijgsraad te velde. Dit, zoals blijkt uit het volgende citaat uit zijn repliek:

“.....dat nu de lokale bruggenhoofden waren komen weg te vallen, de (buitenlandse) vijand voldoende blind was gemaakt. Iedere noodzaak om deze personen na dit moment – het gevangen zetten – te elimineren, ontbrak. Meer nog, indien de leider van het land van oordeel was dat het

in het belang van de veiligheid van de staat noodzakelijk was, dat de lokale steunpunten geëlimineerd moesten worden ter garanderen van de veiligheid, dan had dit gezegd en gedaan moeten worden. Het had moeten leiden tot een rechtsproces – desnoods Krijgsraad te velde – waaruit een veroordeling zou volgen. Het magisch woord in de bejegening van de coupplager Hawker was Krijgsraad te velde.

Dit is dan zover als de a.m. in dit gehele 8-december strafproces gekomen is om de verdachte van enige strafbare handeling te kunnen beschuldigen.

Dit is ongetwijfeld aanzienlijk meer dan het woord ‘draaiboek’ op basis waarvan de veroordeling van de verdachte door uw Krijgsraad heeft plaatgevonden, maar niet minder ondeugdelijk. Want juist deze conclusie van de a.m. is - zoals de verdediging heeft aangetoond - misschien wel het beste bewijs, dat de verdachte niet de bedoeling heeft gehad om de mensen te doen ophalen om ze te doden. Immers kan met recht worden gesteld, dat de verdachte - zeker sinds de kwestie Hawker - zelf zeer goed op de hoogte was van de vrijwaring van de beschuldiging van moord, welke de toepassing van deze procedure hem zou bieden, als hij die zou hebben gehanteerd. Het feit dat hij deze simpel op te zetten en uit te voeren procedure zelfs niet heeft overwogen is derhalve een *onbetwistbaar* bewijs, dat hij niet de bedoeling had de gearresteerden om te brengen.

Het bewijs voor deze stelling van de verdediging vindt voorts zeer sterke ondersteuning in het feit, dat op geen moment en op geen enkele wijze, voor of tijdens of na de arrestatie van de betrokkenen, door de verdachte, of namens de verdachte, of door wie dan ook in zijn omgeving, is aangegeven dat de gearresteerden zouden worden of zouden *moeten* worden omgebracht. Deze stelling wordt wellicht ten overvloede verder bekrachtigd door het feit dat zelfs de verdachte, dan wel de getuige of kroongetuige Rozendaal, die lid was van de Groep van Zestien en als zodanig alle beraadslagingen van deze groep heeft bijgewoond een dergelijke mededeling *niet* heeft gedaan. In tegendeel is door deze persoon, (hij ruste in vrede), in dit proces verklaard dat hij er niet van op de hoogte was dat de gearresteerden zouden worden vermoord, want had hij dat geweten dan zou hij er niet aan hebben meegewerkt om die personen waaronder Kamperveen, aan wie hij gerelateerd zei te zijn, op te halen.

Ik mag in dit verband wederom in herinnering brengen hoe de a.m. in een eerdere fase van dit gerechtelijk proces de Groep van Zestien ervan had beschuldigd onder leiding van de verdachte, criminele handelingen voor haar eigen criminele doelen te hebben verricht. Er zou in het geheim frequent zijn vergaderd, er zou zijn geoefend, manschappen zouden in groepen ingedeeld zijn, enz enz enz.

De verdediging heeft aangetoond hoe de leiding van het land tot op de Groep van Zestien moest terugvallen, om ons door potentiële verraders

geïnfiltreerde defensie-organisatie nog op tijd enigszins te kunnen opkrikken, om nog enige kans op succes te maken in de naderende confrontatie met de vijandige invalsmacht.

De verdediging heeft aangetoond dat de Groep van Zestien daartoe onder leiding van de verdachte, onder de gegeven omstandigheden, inderdaad frequent, in het geheim bijeen moest komen, voorts tactische en strategische voorzieningen moest treffen, enzovoorts, in voorbereiding op de komende aanval uit het buitenland.

Mevrouw de President en leden van de Krijgsraad,

Ik heb mij in het begin van mijn betoog verstout om aan te geven, dat we met dit strafproces een punt bereikt hebben, waarbij de enorme schade welke het berokkent aan onze samenleving, die juist in deze tijd meerdere crises, (van covid-19 tot financiële en economische crises) moet doorstaan, absoluut niet langer kan worden getolereerd. Het zou daarom wijs en een daad van vaderlandsliefde zijn om er nu een eind aan te brengen, waar overigens nu ook alle juridische vereisten voor aanwezig zijn

Vele tientallen mensen en hun aanverwanten zijn (zoals voor een deel achteraf al gebleken is) op grond van politiek gemotiveerde loze beschuldigingen, maatschappelijk kapot gemaakt. Sommigen hebben van de opgelopen stress dodelijke kwalen opgelopen van hoge bloeddruk

en diabetes tot ernstige psychiatrische stoornissen, waardoor velen daarvan vandaag niet meer in leven zijn. Een goed deel van de huidige generatie van jongeren, die morgen aan de voortgaande ontwikkeling en de verdediging van ons land leiding moeten geven is verward, weet niet of en zo ja hoe te handelen in geval van vijandige acties van externe krachten, tegen ons land en onze bevolking. Het lijkt of een meerderheid van deze generatie ervan overtuigd is, dat het veiliger is (“je kan er dan geen persoonlijke schade van ondervinden”) om de verdere ontwikkeling van ons land en de bescherming van de belangen van onze natie aan buitenlandse instanties over te laten, met name vooral Nederland.

En dit is de ironie van dit 8-december strafproces, waarvoor vooral op aansturing van de voormalige kolonisator van ons land, meer dan 20 jaar geleden een volkomen onjuist uitgangspunt is gekozen.

De voormalige kolonisator staat in dit proces niet terecht, maar op dit punt in het strafproces is het buiten kijf dat die **wel** aan de basis heeft gestaan van de ellende die ons rond 8 december 1982 heeft getroffen: te weten een mislukte vijandige militaire invasie, die tot de dood van 15 vooraanstaande landgenoten heeft geleid, wat het onderwerp van deze 8-december strafzaak is geworden. Het is in elk geval buiten elke twijfel dat als er één instantie is, die heeft geprofiteerd van de gijzeling waarin dit strafproces ons volk gehouden heeft en de vernietigende verdeeldheid die binnen de Surinaamse samenleving er door is gezaaid, dat dat wel

die voormalige kolonisator is....

Mevrouw de President en leden van de Krijgsraad, ik mag u thans dan voorhouden om het daar heen te leiden, dat aan de onmiskenbaar grote behoefte binnen onze samenleving wordt voldaan, dat het proces zo spoedig mogelijk tot een einde wordt gebracht; en wel met vrijspraak voor de verdachte dan wel ontslag van rechtsvervolging, zoals de verdediging reeds aan het einde van de dupliek had gevraagd.

Ik dank U.

Bijlagen;

- 1) Pleidooi inzake Bouterse in eerste aanleg
- 2) Dupliek inzake Bouterse in eerste aanleg

